

Zeg het maar

Zeg het maar

Waar ligt de 'pot met goud'?

Waarom zwijgen zilver is en spreken goud!

Copyright

Titel boek: Zeg het maar

Auteur boek: Theo Beerenfenger sr

© 2025

Uitgegeven door: Theo Beerenfenger sr

Info: theosr@beerenfenger.nl

ISBN-nr: 978.94. 0383. 624.9

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever

Ik draag dit werk op, met dank, aan:

1. Dr. K.D. Goverts – <https://klaasgoverts.online>,
- voor alle lessen en onderzoeken naar de mogelijke betekenissen van de grondteksten in de talen van toen.
2. Onafhankelijk online geschiedenismagazine,
- <https://historiek.net>,
- voor de geschiedkundige informatie welke ter beschikking is.
3. VBK Media | KokBoekencentrum
- <https://www.theologie.nl>,
- voor de theologische overdenkingen en uitleg.
4. NBG De Bijbel – <https://www.debijbel.nl>,
- voor al het vertaalwerk en energie om de Bijbel te promoten.
5. Wikipedia - de vrije encyclopedie <https://nl.wikipedia.org>,
- voor onvoorstelbare hoeveelheid informatie welke beschikbaar is.
6. Pixabay - <https://pixabay.com/>
- voor sommige illustraties.
7. The Septuagint: LLX - <https://www.septuagint.bible>,
- voor de beschikbaarheid van de originele Griekse grondtekst.
8. De dikke van Dale – <https://www.vandale.nl>,
- voor alle uitleg van bepaalde woorden.

Mensen om mij heen die mij gevraagd en ongevraagd inspireerden.

Een extra woord van dank aan mijn vrouw die mij dagelijks ondersteunt en helpt met alles in mijn dagelijks leven maar bovenal mij inspireert met de onvoorwaardelijke liefde die zij met zich meedraagt.

Inhoud

Introductie	3
Voorwoord.....	6
- Waar gaat het mij nu écht om? (Gedicht)	7
Hfdst. 1. – Kon ik het jou nog maar zeggen (Gedicht)	8
Hfdst. 2. – De Loterij	10
Hfdst. 3. – Ja, hoe zou het met mij gaan?.....	13
Hfdst. 4. – Wat is er toch gaande in deze mooie wereld?	16
Hfdst. 5. – Het alledaagse nieuws van vandaag	19
Hfdst. 6. – Fitna – ‘het kwaad’-Een majestueus offer?	23
Hfdst. 7. – Nog meer nieuws, vrijheid, een utopie?	28
Hfdst. 8. – Vakantie en eindelijk uitpuffen!	33
Hfdst. 9. – Life style en interactionisme	39
Hfdst. 10. – Onze dagelijkse en ook zeer persoonlijke strijd.....	45
Hfdst. 11. – Mijn identiteit, hoe bedoel je?.....	49
Hfdst. 12. – Spreken is goud, toch? Zeg het mij maar!	54
Hfdst. 13. – Waar geloof ik nu nog écht in.....	59
Hfdst. 14. – Onverschilligheid, doodzonde!.....	62
Hfdst. 16. – Begon het nu écht met een oerknal?	69
– De bron van mijn bestaan.....	74
Hfdst. 17. – Worstelingen in mijn leven.....	77
Hfdst. 18. – Zijn er belemmeringen in ons denken?	99
Hfdst. 19. – Onze langdurige ‘shabbat’	104
Hfdst. 20. – Van hart tot hart.	108
Dankwoord	111
Nawoord, de pot met goud	112

Introductie

Je bent niet alleen op de wereld en dat merk je al snel. Geboren in een gezin met zes kinderen en ook nog de een na jongste zijn. Vader gaat altijd werken buiten de deur en moeder moet full time werken in de winkel en soms ook nog op de overhemdenfabriek part timen om toch maar het hoofd boven water te houden. Dit alles geeft je niet echt de ruimte om je rust te zoeken. Er zijn dan ook dikwijls momenten die je een enorme eenzaamheid doen ervaren. Het centrum van een redelijk grote stad geeft ogenschijnlijk vele mogelijkheden maar de armoede thuis beperkt je vaak in het nemen van initiatieven die geld kosten. Geld is er gewoon niet.

Met je ouders ben je mee aan het handje door het hele scala van kerken gelopen en snapte je niet waarom je van de ene kerk in de andere terecht kwam. “Wie het meeste geeft!”, riep mijn vader vaak. Het bidden van ‘wees ge groetjes’ en ‘Onze Vaders’ was eerder een oplossing voor de verzonnen ‘zonden’, dan een straf van de biechtvader.

De harde handen van je vader staan in je geheugen gegrift en het knikkende hoofd van je overspannen moeder doet je nu pas (vele jaren later) beseffen dat het beslist niet eenvoudig moet zijn geweest in die tijd (rond 1960) om een gezin met zes kinderen groot te moeten brengen als kleine zelfstandige ondernemer. Dankbaarheid voor wat zij gedaan hebben is daarom écht op zijn plaats. Zij hebben immers een weg gezocht om je datgene bij te brengen wat zij belangrijk vonden en hebben helaas niet kunnen beleven wat er uiteindelijk van je geworden is.

De pijn die een gezin kan treffen is soms enorm groot en als er drie kinderen vrij kort na de geboorte sterven en er ook nog een zoon verongelukt op zijn 14e jaar dan is de vreugde vanzelfsprekend ver te zoeken en zeker als er ook maar geen antwoorden op de vragen komen. Waarom? Waar hebben we dat aan verdient? Ja, vele vragen en geen antwoorden. Het gezin is nooit meer hetzelfde geworden.

Eenzaam zwerf je door het centrum van de stad en je durf niet meer naar huis. Tranen over je wangen en een vreselijke pijn in je hart. Je kunt nergens heen maar uiteindelijk toch thuisgekomen valt het best wel mee. De ontvangst is koel maar niet rampzalig. Je gaat snel naar bed en stopt je hoofd onder de dekens. Een ijskoude wind waait door de naden in de muren van je slaapkamer. Starend naar het plafond vraag je jezelf af hoe het verder met je moet. Vanaf je bed kun je de sterren zien die stralen en met de maan samen een helder silhouet vormen op de hardboard muur naast je bed op de zolder van het huis.

Na de dood van je broertje van 14 jaar, is het thuis geen uithouden meer. Het zoeken naar de schuldige, beschuldigingen aan jouw adres en ook God krijgt de schuld, hoewel die zichzelf niet verdedigen kan tegen deze verschrikkelijke aantijging. De priester verteld met een bewogen gezicht dat God er wel een bedoeling mee zou hebben. Maar dat heb ik nooit gesnapt. Je kunt je oprecht afvragen of we het eigenlijk allemaal we snappen? Als we God van dergelijke daden de schuld geven en Hij inderdaad schuld zou hebben, waarom zijn er dan nog zoveel mensen die van Hem houden en waarom gaan er dan nog zoveel mensen naar een kerk of zoiets? Ik snap daar niets van. Onbegrijpelijk!

Je zou besluiten nooit meer iets met God te maken te willen hebben!
Toch?

Een vlucht uit het huis naar een vervroegd militaire dienst nemen was een oplossing voor de voortdurende en ijskoude confrontaties met je ouders maar of dat het nu een échte oplossing was is eigenlijk ook wel twijfelachtig.

De weekenden waren ook niet altijd aantrekkelijk dus was je blij weer naar de kazerne te kunnen gaan. Vluchten, vluchten, vluchten, ... maar waarnaartoe?

Een drietal 'vluchtpogingen' kregen een verrassende wending maar daarover later meer (hoofdstuk 17, Worstelingen in mijn leven)

Uiteindelijk blijkt dan wel weer dat er ook veel lieve mensen zijn die jou een schouder aanboden en die ook nog eens goed konden luisteren. Je realiseert je dat het zeer kostbare momenten geweest zijn welke je met hen samen bent geweest.

Terugdenkende aan deze momenten koester je deze bijzondere kostbare pareltjes diep in je hart.

Voorwoord

Dat de tijd snel gaat moge duidelijk zijn maar dat met de jaren ook de wijsheid komt is mij inmiddels ook wel duidelijk geworden. Oude inzichten verdwijnen en nieuwe nemen hun plaats in.

Omstandigheden veranderen en vrienden en kennissen wisselen met enige regelmaat. Soms moet je afscheid nemen van mensen die je dierbaar zijn en soms kan je (gedwongen door de omstandigheden) gelukkig afscheid nemen van mensen die je eigenlijk liever niet in je omgeving hebt en die een negatief beslag op je legden. Ja, wat is wijsheid in deze omstandigheden. Achteraf is het altijd makkelijk kletsen maar op het moment dat je een keuze moet maken is het nog wel eens verrekke lastig. Een verhuizing kan soms veel goed doen in deze omstandigheden. Een nieuwe omgeving, nieuwe mensen, nieuwe omstandigheden maar als je er goed over nadenkt gaan je gedachten altijd met je mee, waar je ook bent.

‘Zeg het maar’ is de titel van dit boek en als je me nu vraagt; “Waarom noem je het zo?”, dan is het voor mij ook gedeeltelijk een vraag alhoewel ik wel van mening ben dat je beter jezelf kan uitspreken over zaken dan dat je het maar gaat opkroppen en er (bij wijze van spreken) een maagzweer van krijgt.

De verhalen in dit boek zijn bijeengeraapt van mijn harde schijf waar ik ze verzameld had en bestrijken een wat langere periode in mijn leven. Vaak signaleer ik een gedachte dat ‘de goud pot bij de horizon ligt’, een spreekwoord die ik nog zal toelichten. Ik wens u veel leesplezier toe.

- Waar gaat het mij nu écht om? (Gedicht)

Gedachtespinsels welke misschien een uitweg bieden,
over wat er zoal met een mens kan geschieden.
Om te kunnen schrijven, over wat er in je om gaat,
maar in de ogen van mensen misschien kant nog wal slaat.

Kwetsbaar zijn, of vind men het niet in de haak.
Ja, men wil het maar al te vaak graag raden,
of wordt het door hen vóór jou ingevuld.
Als ware het roddelbladen, weet je...soms, soms...ja, veel te vaak.

Weet je nu waar het mij om gaat?
Voorbij de horizon, zeg het maar.
Dát is nu precies mijn rode draad.

Wat zou daar zijn en wie kan ik daar vinden?
Of is het dichterbij, misschien hier bij mij, in de straat,
waar ik me niet aan wil binden.

Zal ik het soms zijn of zal ik het maar blijven wensen.
Ben ik nu de mens of zal ik het nooit kunnen zijn.
Gaat het nu écht om deze mensen,
of is het soms een diepere pijn?

Weet je, het kan me niet zoveel schelen,
al is het hier bij mij in de straat.
Voorbij de horizon, dat is het waar het mij echt om gaat.
De dageraad.

Hfdst. 1. – Kon ik het jou nog maar zeggen (Gedicht)

Soms drijven mijn gedachten ver weg en soms duiken ze in het verleden. Soms wil ik er wat mee doen en soms vraag ik me af wat ze daar deden.

Wat zou ik allemaal anders doen of als het allemaal wat anders had gegaan. Ja, heeft het echt wel zin om bij dat soort dingen stil te staan?

Ik wuif ze weg en ga dan maar simpelweg door met mijn leven, onder het mompelen van mijn lijfspreuk: "Het duurt toch maar even!"

Toch zou ik nog wel eens wat willen vragen. Ja, je hebt zo van die dagen.

Maar als het nu eens wél zou kunnen? Wat, als je weer hier zou staan? Wat als we elkaar weer in de ogen konden kijken? Zouden we dan weer eens samen op pad kunnen gaan?

Kon ik nog maar eens aan je vragen, hoe je dag was geweest en hoe het nu écht met je is. Ben je nog naar de markt geweest? En hoe smaakte je gebakken vis?

Ja, het zou toch wat zijn als je mijn vraag kon horen: "Pa, heb je op de markt nog een lekkerbekje kunnen scoren?"

Of heb je je postzegelverzameling nog uit kunnen breiden? Ben je nog geweest naar de postzegelbeurs in Leiden?